

Zene a lélek mélyén

Gaál Zoltánhoz

Lelkedben nem apró dalocskák rejtőzködnek
nem is ábrándos halk románcok
karcsú-szép vörösseszőke nőnek szánt ajándék
Ködbe merült északi táj
havas erdők síkságok fehérsége
jeges holdfény kristálykék égen
sosem ihlette muzsikád
Pedig ilyesféle zenére vágnak sokan
különösen az öreg dámák s vénülő gavallérok
akik kandalló mellett melegedve
hunyt szemmel félálomban
zsenge ifjúkorukon merengnek

Benned környezeted hangzása vibrált
szélsüvítés száraz faágak recsenése
sokat hallott vonatzakatolás
– egyszer apáddal gőzmozdony vezetőfülkéjében –
gépek bűgása morajló gyorsulása
robajok láрма jajszó szitkozódás
ahogy gyepőlőtlen világunk vágat egyre sebesebben

Véletlenül került kezédbe
ütős kollégáidnak írt régi műved néhány kis töredéke
Hirtelen ötletnek engedve
számítógépen összefontad őket
s létrejött a meglepetés:
egészen új minőség született

Ezután már nem volt megállás
kergetett a kíváncsiság:

“Mi van akkor ha ezt azzal
azt meg amazzal és másokkal
egyre több hangsávon keverem?”
Mint a karikacsapás ment a munka

Szűk cellából napfényre tört
benned lakozó ismeretlen éned
és a hangzások hadvezére lettél
te örök pacifista
ki sose fogott fegyvert kezébe
Csatád nem gyilkos
harcod tárgya a fenyegetett Élet

Tomboló hanghullámok csapnak össze
torlódnak kavarnak vadul
szüntelen nyomás gátat tépő erő
hajta őket folyton előre
Nincs két egyforma utazás –
saját törvényeik szerint
útközben egymást is alakítják

Száguldj hát velük és bennük tovább!
Tudatod kozmikussá tágul
s mintha végül hazára leltél volna
a határtalan felmérhetetlen szabadságban

Susogjanak zizegjenek, csöppenjenek csobbanjanak
dördüljenek s dübörögjenek lenyűgöző hangzásaid
Ki ezt hallja a múltat feledí
s talán eltűnődik azon:
ha a mában megrekedünk
mit tartogat számunkra a jövő

